

Českokrumlovské domy vyprávějí

Helena
Braunová

Českokrumlovské domy vyprávějí

Helena Braunová

Českokrumlovské domy vyprávějí

© Helena Braunová, 2000

Ilustrace © Jana Pešková, Anna Pešková

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována a rozšiřována jakýmkoli způsobem bez předchozího písemného svolení nakladatele.

Druhé vydání, 2012

Převod do elektronické podoby Petr Řepík

Vydalo nakladatelství KOPP,

Šumavská 3, 370 01 České Budějovice,

tel./fax: 386 460 474,

e-mail: knihy@kopp.cz;

Internet: www.kopp.cz

ISBN 978-80-7232-429-3

Milí čtenáři, vyprávějme si opět některé pověsti z téměř nevyčerpatelného pokladu kouzelného městečka nad řekou - Českého Krumlova.

Z kláštera sv. Kláry se na nás usměje klariska sestra Margareta jako dobrý duch celého objektu. Čarodějnice Annabella nám odkryje mnohá tajemství života; záhadná černá dáma i dnes má co říci lidem, bydlícím v domě, kam tak ráda přichází z věčnosti. Krásná Justina stále hledá dopis od Marka a konečně se dozvíme také velké tajemství obestírající hudební školu v Kostelní ulici.

Jen jedno přání, kéž by se splnilo, a to, aby se nám líbilo vyprávění o českokrumlovském zámku Bílé paní, která jako ochranný duch jej už po staletí pozoruje a po zásluze odměňuje jakékoliv nepravosti.

Úvod

Na rohu letní jízdní českokrumlovské zámecké zahrady stojí mladá dívka. Je jí dvacet let. Vedle stojící muž oblečený do baloňáku má na hlavě nezbytný klobouk, který určitě pamatuje lepší časy. Je však podivné, že se k tomuto muži naprosto hodí. Jeho inteligentní oči hledí přes brýle a pozorují zamračenou dívku. Kolem nich pobíhá pes.

Dole pod nimi leželo město. Řeka je obtékala a již odpradávná chránila před nebezpečím jako matka. Město rostlo a za ochranu své matce platilo nevděkem, stejně jako dítě.

Byla sobota. Zámecká zahrada na podzim, ač přístupná veřejnosti, zela prázdnotou. Na počátku šedesátých let, kdy se ještě budoval socialismus i v sobotu dopoledne a o volných sobotách si pracující mohli nechat zdát, nebývalo moc času na procházky. Chodívaly sem jen starší dámy, které pamatovaly lepší časy a rády si o nich popovídaly. Byly to opravdové dámy. Některé z nich ještě pamatovaly knížecí rodinu a rády si na ty časy zavzpomínaly. A tak nebylo nic zvláštního uslyšet v českokrumlovské zámecké zahradě čistou krumlovskou němčinu.

V neděli to bývalo lepší. To už byl zámecký park zaplněn místními lidmi, kteří sem velmi rádi chodívali na procházku. Tenkrát se ještě tak houfně nejezdívalo na chatu či chalupu. Ta doba měla teprve přijít.

„Slečno Helenko, přestaňte se mračit!“ přerušil mlčení muž a pokračoval: „Tady před vámi leží město. Můžeme si vypůjčit od Drdy přirovnání – „městečko na dlani. Kdo sem přijde, každému se líbí. Spisovatelé opěvují jeho krásu, řeka pro ně zpívá...“

„Oni však v tom krásném městě nemusí bydlet!“ odsekla dívka a pohodila hlavou, aby dodala svému tvrzení větší váhu. Dlouhé blonděté vlasy jí zavířily kolem hlavy.

„To máte pravdu, Helenko. Oni tu nemusí bydlet. Jen si sem přijedou, pokochají se krásou města a odjedou si domů, do nějakého hezkého bytu, kde nestráší. Vy jste však přinucena okolnostmi i osudem tady žít. A protože máte ráda básně, řeknu to poeticky, aby se vám to líbilo. Odešla jste z města mnoha komínů, popílků i sazí, abyste přišla do lůna čisté a krásné pošumavské přírody, kde jste dnes a denně cítila vůni siláže. Kochala jste se krásami velkého jezera – a pak jste odešla sem do tohoto města, abyste poznala mě a cítila silný odér Vltavy...“

„Přestaňte se mi vysmívat, pane Braune! Je to pro vás nedůstojné,“ přerušila dívka razantně mužovu řeč a mávla rukou.

„Ale, Helenko, já se vám nevysmívám. To bych si přece ani netroufl. Já to mys-

lím naprosto vážně, absolutně vážně. A říkám pravdu a zase jenom pravdu, jako bych byl u soudu.“

Dívka se otočila a pozorně se na muže podívala. Za skly brýlí uviděla hrát plamínky veselí i pobavení. Nemohla jinak, než se rozesmát. Smáli se oba. Napětí pominulo a vystřídal je veselí a radost. Pes okamžitě vycítil změnu – a hned se také zapojil do hry. Bylo co dělat. Oba mu házeli větvičky i kamínky, aby je mohl aportovat.

Slunce se na jejich hru smálo. Podzim zbarvil listí a zámecká zahrada jako by ožila. Vítr vál jen mírně, snad chtěl vyprávět nebo i naslouchat tomu, co bude dál. Když se všichni uklidnili, opět se zahleděli na město. V odpoledním slunci se najednou zdálo jiné. Dívka měla z města strach. Bydlela v jednom opuštěném domě. Bála se tam, a proto odtud chtěla odejít. Teď se dívala dolů na město. Za ní stál muž a u nohou jim ležel pes.

„Helenko, já jsem si kdysi také přál odejít. Ne však proto, že bych se tady bál. Tenkrát tu pro mě byly zlé poměry. Chtěl jsem žít jinde. Nebylo mi to však dopřáno. Nemohl jsem zde nechat maminku samotnou. A dnes jsem tomu rád. Nepoznal bych přece vás. A to by pro mne byla velká škoda. Vy však bydlíte v domě, kde se vám ani trochu nelíbí, a ještě tam straší! Ozývají se tam všelijaké strašidelné zvuky a to vás děsí. Nikdy jste nic takového u vás doma nezažila, a proto máte velký strach. Není se co divit. U vás doma je všechno nové. Tady je však město staré několik století. Kvůli tomu, že je neudržované, se na vás mračí staré mázhausy, začernalé stropy a vlhké zdi. Helenko, je to ale trochu jinak.

Což podívat se na to tak, že vám ten dům chce vyprávět. Vy mu ale nechcete naslouchat. Když si však poslechnete jeden dům, přijde k vám druhý – a nakonec uslyšíte celé město. To „městečko na dlani“ je přece tak kouzelné a nádherné! Chce vám něco říct. Pokuste se mu naslouchat. Městečko si chce proklestit cestu až do vašeho srdíčka – a tam rozžehnout plamínek náklonnosti k sobě. Pomalu chce vyhnat nenávist a potlačit váš vzdor.

Jen se podívejte, Helenko, na to městečko! Z komínů stoupá dým a ztrácí se v nekonečném prostoru. Sluníčko vám ho teď ozářilo. I ono vám chce město přiblížit a ukázat v lepší podobě. A ta řeka! Což neslyšíte, jak hučí? Jindy zpívá, ale pořád plyne stejně jako před staletími. V domech žili lidé jako já, jako vy, někteří tu byli rádi, jiní tu zůstávali přinuceni okolnostmi i osudem. Přišli sem, protože sem přijít museli; osud jim poručil tady prožít to, co jim nakázal. To, co jim přisoudil. Někdy to byla láska, někdy smutek, bolest, žalost, jindy zase štěstí. Já myslím, Helenko, že vám je souzeno tu žít. Vy jste sem musela přijít. Městečko na vás čekalo. Podívejte se, podává vám ruku, řeka pro vás zpívá a svým krásným neměnným hlasem, tak jako i jiné před vámi, vás vábí. Poslouchejte – a uslyšíte

jak vás řeka i město volají!“

Muž vzal dívčí ruku do své dlaně a stiskl ji.

Dívka stála a poslouchala ten vroucí hlas. Byl tak podmanivý, tak vábivý. Così uvnitř její hrudi se začalo lámat. Cítila to. Byla však ještě plná vzdoru a nechtěla jen tak rychle povolit. Jen pozvolna to „cosi zatvrzelého“ začalo mizet – a něco jiného vstupovalo do jejího srdce. Bránila se tomu hodně. Nebylo to však nic platné.

Až posléze, vskutku posléze poznala, že se do jejího srdce probojovávala láska; nejprve k městu, k řece – a potom i k tomu zvláštnímu muži, který tak skvěle uměl vyprávět a byl tak jiný!

ČESKOKRUMLOVSKÉ STRAŠIDELNÉ DOMY VYPRÁVĚJÍ

„Slečno Helenko, dnes večer jsem vám toho hodně vyprávěl. Nebudete se bát v tom vašem strašidelném domě v Klášterní ulici?“ ptal se pan Braun, když se Helena zdvihla ze židle a chtěla jít domů. Byl podzimní večer a u něho v bytě bylo příjemné teplo. Tu velkou haluznu, kde je zima a kde se ještě odevšad ozývají strašné zvuky, které ji tolik děsí, si sotva připomněla.

„Máte pravdu, vyprávěl jste mi mnoho krásných příběhů. Budu teď o tom všem přemýšlet. Pane Braune, mohla bych vás poprosit, abyste mě kousek doprovodil? Je už dost velká tma,“ prosila Helena.

„Samozřejmě, že vás doprovodím až k tomu strašidelnému domu, Helenko, nemáte se čeho bát. Ať si ten dům povídá co chce, vám to přece neublíží. Už jsem přece tolikrát říkal, že vám chce něco vyprávět. Tak mu dejte šanci, aby to mohl udělat. Příště vám budu vyprávět celý příběh, který se k domu váže. Dnes večer je velká zima. Máte doma dost paliva, abyste si mohla udělat teploučko?“ ptal se pan Braun.

„Mám dost všeho, pane Braune, opravdu,“ zalhala Helena. Věděla, že až přijde domů, hned vleze do postele a ráno se v práci na telefonní ústředně umyje teplou vodou.

„Tak, Helenko, už jsme tady. Dům je klidný. Chcete, abych vás vyprovodil až nahoru?“ nabízel pomoc pan Braun.

„Ne, to nebude nutné. Já se už nebojím. To je jenom taková chvíle, kdy něco slyším, ale pak se to zase uklidní. Děkuji vám, pane Braune, za doprovod. Já už jsem doma.“

Helena otevřela skřípající dveře hrozného domu v Klášterní ulici a rozsvítila světlo. Dýchla na ni plíseň zdí i staroba dávných věků.

Žárovka jen spóře osvětlovala prostory zanedbaného domu. Schody dívka vyběhla rychle, jako by ji kdosi neviditelný honil. V ruce už držela připravený klíč. Otevřela dveře a s horečnou rychlostí je zamkla. Teď už je doma a nikdo už jí neublíží. Rozhlédla se. Strašidla přece nevlezou k ní do postele! Tam se cítí nejbezpečněji. A tu si vzpomněla na vyprávění pana Brauna o tom, jak jeden člověk, nesmírně hamižný, když zemřel, neměl vůbec žádný klid na věčnosti a spoután s bohatstvím, které tu zanechal, musel se každou noc v hodině duchů na všechno podívat. Bylo

to, jako by měl na nohou okovy, které ho zde držely a nedovolily mu vstup do světa věčného míru a pokoje. A právě ty prý vyluzovaly řinčivý zvuk.

Helena najednou uslyšela zdola jakési cinkání. Nahoře na půdě cosi zabouchalo a na chodbě něco zašelestilo. Honem se odstrojovala, aby už byla v posteli a pod peřinou.

V tom hrozném strašidelném domě je odsouzena žít!

O kováři a jeho velkém díle

Je to už několik desítek let, co jsem přišla do tohoto města. Jednoho listopadového večera jsem vstoupila do domu v úzké uličce. Světlo osvítlo tmavou, desítky let nemalovanou chodbu. Ze stěn na mne dýchly vlhko a staroba. Dům mne svou neutěšeností odpuzoval, ale potřeba mít střechu nad hlavou byla silnější než strach, který se mne stále více zmocňoval. Vystoupala jsem dvě patra a vešla do svého bytu. Byla to jedna velká místnost s nízkým stropem a svažitou podlahou. Stála tu železná postel, stará skříň, odřený noční stolek a velký stůl s dvěma židlemi. Byly tu ještě jedny dveře zakrývající dva schody. Po nich se vstoupilo do malé černé kuchyňky se zděnými kamny. Jediná žárovka osvětlovala smutný příbytek, který se měl teď stát mým bytem. Na chodbě za starým závěsem byly další schody na půdu a chodba dál pokračovala ke dveřím do malé chodbičky ještě se dvěma místnostmi, tedy dvěma byty. V chodbičce se nalézal vodovod a až úplně dole, o dvě poschodí níž, byly dva záchody. Domovní dveře se nezamykaly.

Po čase jsem si svůj byt zařídila podle sebe i podle svých nuzných prostředků – a nakonec se mi tam začalo líbit. Jen ten dům, když se rozpovídal, mne mnohokrát vyděsil. Musela jsem si to ale prožít, abych těm starobylým domům mohla porozumět, co říkají, co nám chtějí sdělit, abych to potom mohla sama vyprávět. Je zvláštní, že starobylý dům nějak působí na nového nájemníka. Na někoho příjemně, někomu, jako by vyhrožoval, jiného zklidňuje, ale vždycky vypráví. Záleží na tom, zda mu někdo rozumí. Dnes už vím, že žádný dům neděsí. To jen lidé mu nerozumějí a sami se bojí jeho projevů. Není se proč bát, vždyť všude žili jenom lidé jako jsme my. Všude se něco přihodilo, všude někdo zemřel, všude se lidé zamilovávali, všude lidé pracovali.

Kolikrát jsem byla v noci vyrušena podivným neklidem a bála jsem se něčeho tajemného, nehmatatelného, co jsem si nedokázala vysvětlit. Zvlášť, když jsem večer šla pro vodu kolem závěsu, za nímž byly schody na půdu. Pocítila jsem divný závan vzduchu a staroby, vlhkosti a čehosi neznámého – a vyděsilo mne to. V zatuchlém a jakoby zapomenutém domě, na který snad nikdo nemyslel – ani majitelé ani i nájemníci. Každý jej užíval pouze jako skladiště svého nábytku a lidé sem chodívali jen větrat. Potom zase hned odešli, jen já jsem tu musela bydlet, protože jsem neměla kam jít.

Až později, když mne navštívil pan Braun, znalec Českého Krumlova a jeho příběhů, seznámil mě s tím, proč asi k těmto zvláštním, pro mne tak nepříjemným úkazům dochází.

A tak přichází chvíle, již bez emocí a strachu, kdy mohu konečně vyprávět celý sled událostí. Někdy se mi totiž stalo, že jsem slyšela kdesi dole jakési řinčení, jako by kov narazil zase na kov. Železo na železo.

Je to už dávno, co tu žil umělecký kovář. Jeho nesmírná pracovitost byla jeho dobrou stránkou; byl však lakomý, a to bylo to špatné. Velmi toužil po bohatství. Svě řemeslo ovládal dokonale. Pilnou práci si získal velmi dobrou klientelu. Mezi jeho zákazníky patřili členové vladařské rodiny. Jeho práce obdivovala i bavorská knížata. Dalo by se říci, že by měl být spokojen, ale nebyl. Toužil mít stále víc a víc. Přál si být váženým mužem, ale hlavně bohatým. To, co měl, mu nestačilo. Pravým opakem byla jeho žena. Byla tichá a skromná. Pocházela z měšťanské rodiny. I přesto, že měla velké věno, nesplňovalo tužbu jejího lakomého muže. Kovářova žena měla dobré srdce; o to více trpěla, když jí její muž vyčítal chudobu. Starala se poctivě o domácnost a každý rok povila svému muži dítě. Musela tvrdě pracovat, protože muž jí nedovolil více služebných, než bylo nezbytně nutné. Těžká práce i časté porody a mužova neláska vetkly ženě do tváře kolem úst výraz trpkosti. Její oči hleděly do světa odevzdaně, jako by neočekávaly žádnou naději v lepší časy. Kovářova rodina však navenek svoji nespokojenost nijak neobrážela. Naopak se všude myslelo, že je všechno v nejlepším pořádku. Děti prospívaly, nejstarší syn se učil kovářem jako otec, a všechno vypadalo velmi dobře a spokojeně. Kovář uměl svoji lakotu dovedně skrýt. Ale přišel čas, kdy i na něho mělo dojít. Jednoho podzimního večera se strhla hrozná plískanice. Vítr se proháněl ulicemi města, déšť bil do okenních tabulek, plameny svíček se komíhaly, oheň v krbu se proměňoval v čadivý dým. Ve chvíli, kdy nastalo jen zdánlivé zklidnění onoho zlého podzimního počasí, ozvaly se rány na domovní dveře. Služebná šla se svíčkou otevřít. Do místnosti vešel muž v černém oděni. Bylo na něm zvláštní i to, že přes tvář měl škrabošku. Jeho řeč zněla cizokrajně. Podal kováři nákres, podle něhož měl vykovat mříž. Na tom by nebylo vůbec nic zvláštního, kdyby v tom nebyl jakýsi podivný háček. Černý cizinec mluvil vybraně, dalo by se usuzovat, že je šlechtic. Zakázka

byla tak výjimečná, že udivila nejen kováře, ale i celou rodinu. Její jedinečnost spočívala v tom, že mříž měla být ztvárněna umělecky. Kolem jednotlivých tyčí se měla vinout cizokrajná pnoucí rostlina, jejíž křehké lístky měly zjemňovat tvrdost mříže.

Kovář si pozorně prohlédl nákres. Po úvaze sdělil cizinci, že by mříž vykoval. Je to velmi zajímavá práce, ale také náročná – a podle toho se musí i ocenit. Cizinec se jen posměšně zasmál. Sáhl si pod plášť dozadu za pas a rozvázal tkanice koženého váčku. Hodil ho na stůl a řekl, že to je jenom záloha. Kováři zasvítily oči a hned se s cizincem dohodl, že zakázku přijímá. Cenu může stanovit až po dokončené práci, zálohu si však přesto ponechá. Chtěl spočítat peníze ve váčku, aby věděl, kolik obdržel předem a stvrdili to oba podpisem. Cizinec jen nedbale mávl rukou. Řekl, že jeho peníze nikdy nezajímaly a také zajímat nebudou, chce pouze mít hotovou tuto mříž. Zasmál se a odešel do tmavé a deštivé noci. V místnosti zavládlo podivné napětí, jako by ho tu onen neznámý zanechal. Jen velmi těžko se znovu rozpředla debata, ale stále končila nezodpovězenými otázkami.

Druhý den se kovář pustil do práce. Pracoval usilovně a sám se divil, že mu práce tak dobře pokračuje. Naprosto bez obtíží. Měl dosud nepoznanou radost z každého dalšího vykovaného křehkého lístku cizokrajné rostliny jemně se pnoucí kolem tyčí mříže. Od časného rána až do pozdního večera neúnavně koval. Pracoval sám, bez pomocníků. Všechno si připravoval jenom on. Zdálo se, že už ho vůbec nic jiného nezajímá, jenom ta jeho mříž. Dosud nikdy nepracoval s takovou usilovností. Jeho starší syn musel převzít všechna ostatní břemena, která otcova živnost přinášela. Kovář dokonce i v noci chodíval do dílny a hladil vykované lístky. Zprvu tuto svoji, dá se říci téměř náruživost skrýval, ale posléze se již za svou slabost nestyděl a chodil do dílny, kdy si zamanul, jenom aby byl u svého výrobku. Prohlížel dílo, laskal se s ním. Pro koho asi je ta mříž určena? Najednou uviděl vnitřním zrakem ženu, která za ní stojí. Určitě bude sloužit k uvěznění nějaké ženy; ona cizokrajná rostlina má změkčit tvrdost kovu a zmírnit utrpení z nedostupnosti světa.

A přišla chvíle, kdy si kovář s bolestí v srdci uvědomil, že se bude muset se svým dílem navždy rozloučit. Věděl, že cizinec přijde a bude si chtít hotovou mříž odvézt. Báł se toho okamžiku. Nejednou pomyslel i na to, že by se rád vzdal váčku plného zlatých mincí, jen aby si mohl svoje dílo, tu překrásnou mříž, ponechat. A přišel den, kdy mříž byla hotová. Byla to opravdu krásná umělecká práce. Křehké listy cizokrajné rostliny změkčovaly tvrdost železa, z něhož byla vykována. Lístky se vinuly kolem tyčí a člověku se zdálo, že se snad v neviditelném vánku jemně zachvívají.

Od té doby se s kovářem stala podivná změna. O všechno se přestal zajímat. Přestal i pracovat, jen se díval na svoje dokonalé dílo. Mříž mu učarovala. Za ní viděl uvězněnou ženu. V myšlenkách ji osvobozoval. Nedbal na nářky své manželky ani na její prosby, aby se konečně vzpamatoval. Nereagoval vůbec na nic! Uběhlo půl roku a cizinec se k velké kovářově radosti nehlásil. Nebýt nejstaršího syna, celá živnost by přišla na buben.

Jednoho večera se však ozvaly podivné rány na dveře. Kovářka šla sama otevřít. Vešel černě oděný cizinec se škraboškou na tváři. Zákazník byl tu a chtěl, co si předplatil. Až do této chvíle se kovář díval nezúčastněně. Náhle však vstal, vzpamatoval se a zvolal: „Ne, pane, svoji mříž nedostaneš! Tu ženu přestaneš věznit! Já ji viděl. Mříž ti nevydám!“

Cizinec se ulekl. I přes škrabošku bylo zřejmé, že se zarazil. Tím se kovář ujistil, že má pravdu a mříž je zhotovena jako vězení pro nějakou ženu. Mezitím se však vzpamatoval i cizinec. Usmál se a řekl: „Jak víš, že je to mříž pro ženu? Napověděly ti to ony křehké lístky podivné rostliny, nebo tu zapracovala tvá fantazie?“ Cizincův hlas byl vmlouvavý, ale kováři se stal rázem protivný. Kovář vytáhl ze skříně netknutý váček s penězi. Hodil jej cizinci pod nohy. Řekl: „Tady máš své peníze – a jdi!“

Cizinec chvilku zůstal stát. Podíval se dolů, kde ležel váček s penězi. Nechal ho ležet a začal se smát. Byl to strašný, jakoby pekelný smích. Rozléhal se v celém domě. Cizinec odcházel po schodech a stále se smál jako šílený. Kovář stál a díval se na váček s penězi. Zvedl jej, vrátil zpátky do skříně a šel do dílny. Posadil se tam a díval se opět zasněně na svou mříž, kterou si uhájil.

Po několika dnech brzy ráno kovář vstal a šel do dílny. Zanedlouho se odtud začaly ozývat strašné rány. Svým největším kladivem rozbíjel mříž, na kterou se tak fascinovaně a rád díval. Možná, že chtěl utéci od svého zlého snu, který ho tak pronásledoval. Noc co noc viděl onu ženu za mříží, kterou pro ni vykoval. Alespoň taková slova vykřikoval jako šílený, když své dílo rozbíjel. Zešílel. Nebylo mu pomoci. Rozbíjel však nejen mříž, ale i kovářnu. Nebylo síly ani moci, aby ho někdo zastavil. Sám přestal, když mu, už hodně vysílenému, vypadlo kovářské kladivo z ruky a on se na tu hroznou spoušť, kterou sám způsobil, mohl už jenom dívat. Così hrozného v jeho hrudi se vzepřelo, stupňovalo se a stoupalo až k hrdlu. Ruce mu vzlétly k hrudi, jako by to strašně těžké břímě chtěly odsud vyrvat, ale nešlo to. Vytřeštěnýma očima hleděl před sebe, ale už nikoho neviděl. Kdo ví, co to bylo, čeho se tak děsil. Padl k zemi.

Když k němu jeho žena přiskočila a chtěla mu pomoci vstát, bylo už všechno marné. Její muž byl mrtvý. Po pohřbu se nejstarší syn dal do práce a uvedl dílnu znovu do pořádku. Zakázky ale nepřicházely. Krátce nato slyšelo služebnictvo

z kovářovy dílny podivné rány a strach je odtud vyhnal. Kovářka dům prodala a s celou rodinou se odstěhovala. Příběh se vyprávěl a pořád byl živý, protože projevy ducha nešťastného kováře se vyskytovaly neustále. S přibývajícými lety však pozbývaly na síle.

V době, kdy jsem v domě bydlela, to už byly jen slabé ozvěny. Každému nájemníkovi se však duše onoho nešťastného kováře občas nějakým způsobem projevila, ale už to nebylo tolik děsivé.

Dům má teď nového majitele, který se jím začal zabývat. Nebude již tak smutný z toho, že o něj nikdo nestojí. Až dostane nový kabát a bude celý opravený, zase tu bude živo a dům začne opět něco vyprávět. Dům stojí v Klášterní ulici čp. 48, kde jsem kdysi bydlela a prožívala si své strachy. Dnes bych si přála, aby se ta doba vrátila. Snad proto, že jsem byla tak mladá.

Vyprávění o čarodějnici paní Annabelle

Dlouhé ulici stojí dům čp. 94. Dnes je tam restaurace s penzionem a na terase příjemné posezení s výhledem na řeku, která si tu zpívá stále stejnou a věčnou píseň. Restaurant se jmenuje Kristýnka, podle jména nejmilejší vnučky majitele, ale jméno Annabella by bylo rozhodně příhodnější, protože tu po několik

generací žily čarodějnice a všechny se tak jmenovaly. Toto zvláštní jméno se dědilo z matky na dceru.

Jen řeka ví, jaké osudy se tu odehrály. Svoje tajemství však skrývá v písni, ohlazuje kameny na svém dně, kolébá ryby a smutně vypravuje o době, kdy mohla dávat životodárnou sílu perlorodkám, které ukrývala hluboko a chovala jako pravá matka.

Poodhalme ono tajemství zvláštního domu, který se změnil v kouzelný restaurant.

Bylo to právě uprostřed Valpuržiny noci na konci dubna, kdy se strhla první velká jarní bouře. Řeka šuměla a vzpouzela se proti větru. Stromy na ostrově se prohýbaly a po zablýsknutí zaduněl hrom. Lidé vstávali z postele a rozsvěcovali hromničky. Zvedali těžké předměty, aby byli po celý rok silní, jak při první jarní bouři prikazovala pověra. Nejinak tomu bylo i v domě soukeníka Kindla. Krátce po zaburácení hromu však kdosi zabušil klepadlem na domovní dveře. Soukeníkova žena se pokřižovala, protože bylo po půlnoci. V bouři a v hodině duchů si kdosi dovolil porušit noční klid a hledá pomoc právě v jejich domě! Kdo to jen může být? Mráz oběma manželům přeběhl po zádech.

Soukeník přehodil přes sebe teplý kabát a šel po schodech dolů, aby dveře otevřel. Na prahu stála černě zahalená postava. Ve světle lucerny se na něho upřely černé oči, v nichž se zračilo velké odhodlání – a kdesi vzadu za zřítelnicemi i skrývaný strach. Žena stála na prahu a nechtěla odejít. Mlčela a čekala, až bude pozvána dál. Soukeník také stál mlčky a přemítal, má-li ženu vpustit dovnitř, nebo ji zase od prahu odehnat do velké sloty, která venku vládla. Soukeníkova žena se schovávala za mužem a čekala, co její manžel udělá.